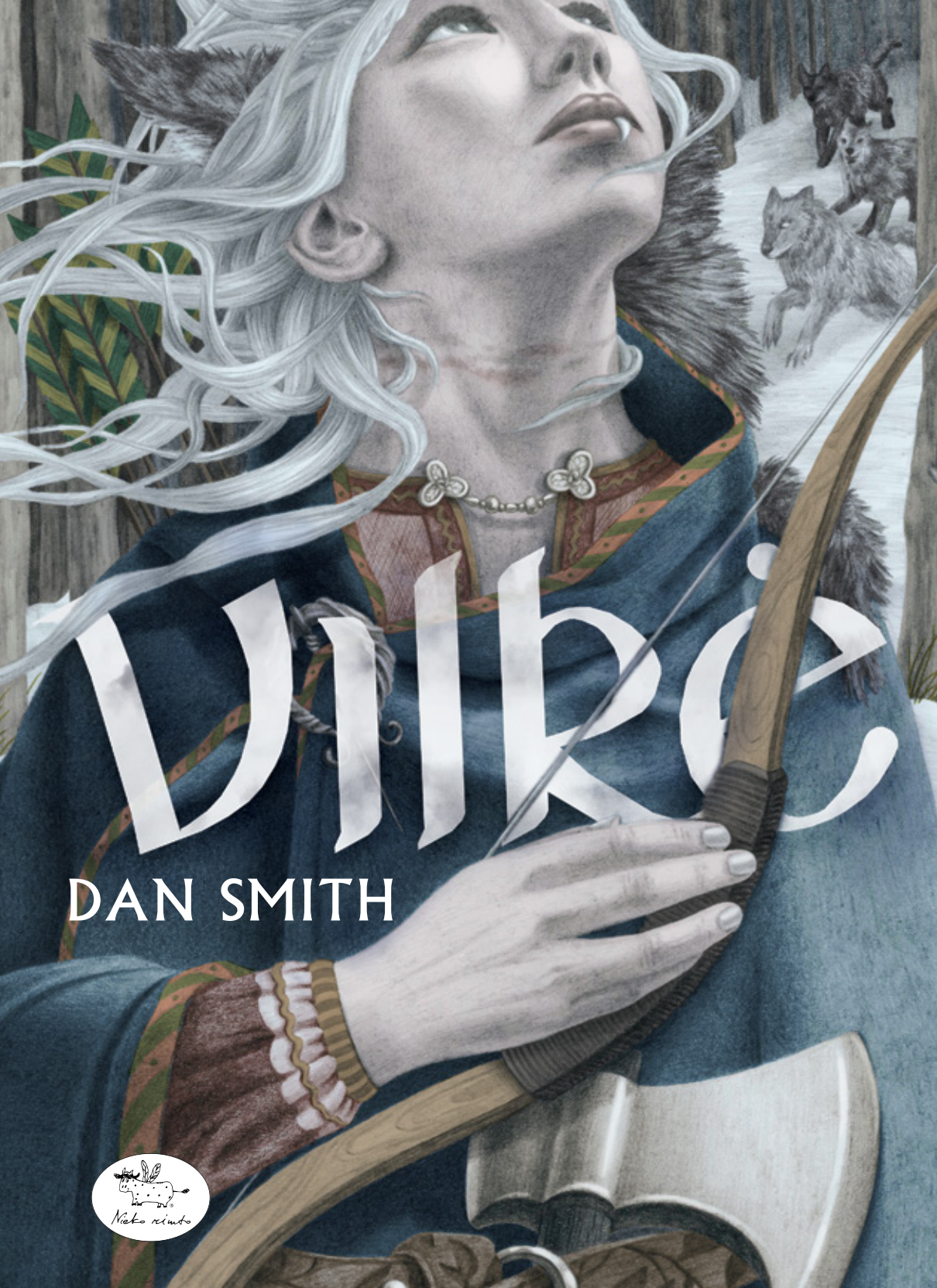

Valka

DAN SMITH

Vilke

Versta iš:
Dan Smith
She Wolf
Chicken House, Frome, 2019

*Skiriu Aniškai ir Ašvinui.
Būkite geri. Būkite drąsūs. Būkite stiprūs.*

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Dan Smith, 2018

© Viršelis, Lena Klyukina, 2020

Pirmą kartą 2019 metais anglų kalba pavadinimu *She Wolf* išleido *Chicken House*, Fromas, Jungtinė Karalystė.
Lietuvių kalba išleista susitarus su *Chicken House Publishing*, Fromas, Jungtinė Karalystė.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Inga Tuliševskaitė, 2020

© Leidykla „Niekio rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-727-6

DAN SMITH

Vilke

Iš anglų kalbos vertė Inga Tuliševskaitė

Vilnius
2021

Jūsų rankose – jaudinantis pasakojimas, kurio veiksmas vyksta vikingų laikais. Jis yra apie ryžtingą ir jautrią Ilvą, siekiančią atkeršyti už savo nužudytą motiną.

Jos kelionė pasakoja apie išlikimą, dvasios stiprybę, apie tai, kas mus paskatina veikti. Tačiau šis pasakojimas yra ir apie pasitikėjimą savimi, nepaisant visų likimo siųstų vilkų ir užpuolikų. Mes visi privalome būti tam pasiruošę!

Danras Smiornas būtų Dano Smitho vardas senovės skandinavų kalba, tad nusprendžiau nuo šiol taip jį vadinti. Šaunuolis, Danrai – lauksime daugiau tokių įdomių istorijų!

Barry Cunningham

Leidėjas

„Chicken House“

866 METŲ PAVADINIMAS	ŠIUOLAIKINIS PAVADINIMAS
Bebanburgas	Bamberis
Setretas	Katerikas
Cipanamas	Čipnamas
Danholmas	Daramas
Eoforvikas	Jorkas (Jorvikas)
Grantasesteris	Kembridžas

866 METŲ PAVADINIMAS	ŠIUOLAIKINIS PAVADINIMAS
Giruumas	Džarou
Hrepandunas	Reptonas
Lindisfarena	Lindisfarnas
Lundene	Londonas
Snotengamas	Notingamas
Vaitas	Vaito sala

ilvos kelionė
866-uju gruodis

Ilva

1

tripirštis vyras

Išgirdusi motinos riksmą, Ilva krūptelėjo – iš netikėtumo. Tas garsas buvo toks pritvinkęs baimės ir skausmo, kad ji iškart susivokė, kas tai. Antras riksmas paliudijo, kad pirmasis nebuvo įsivaizduotas, o kai jis staiga nutrūko, iš trobelės atsklido vien tik tylą.

Ilva gūžėsi apsnigtame papartyne miško pakraštyje, uždėjusi ranką ant savo šuns Gerio, įsmeigusi akis į suklypusias pirklio trobelės duris tako gale. Pirštais smarkiau sugniaužė oda aptrauktą kirvio rankeną – taip stipriai, kad išsišovė krumpliai.

Kalno šlaitą plakančiame vėjyje girgždėjo ir vaitojo medžiai.

Paskui durys atsilapojo ir milžiniškas plikagalvis barzdotas vyras išžengė pro jas ant taką užklojusio gilaus sniego. Jis buvo aukštas, plačiapetis, kaip du paprasti vyrai, su mėlynomis runų tatuiruotėmis virš abiejų ausų, kovų randais išraižytu veidu. Jo šviesiai žydros akys buvo apvestos juodai, giliai įdubusios veide nelyginant negyvėlio. *Plėšikas vikingas**, – pagalvojo Ilva. Gal atplaukęs nuo tų pačių krantų kaip ir ji. Apsisiautęs pilku vilko kailiu, jis sėlino tarsi žvėris, nuleidęs galvą, kairėje rankoje nukarusiu kardu šlapiais nuo kraujo ašmenimis.

* Vikingai – ankstyvųjų viduramžių skandinavų kilmės kariai, pirkliai, plėšikai, jūreiviai, VIII a. pab.–XI a. pab. rengę karinius bei prekybinius jūrinius žygius nuo Vinlando iki Biarmijos ir nuo Kaspijos jūros iki Šiaurės Afrikos. Šis periodas Europos istorijoje vadinamas *vikingų amžiumi*.

Vyro dešinė ranka buvo be dviejų mažiausių pirštų.

Paėjęs taku, vyras sustojo ir užvertė galvą į tamsėjantį dangų. Giliai įkvėpė ir pasukiojo galvą kaip savo grobį bandantis užuosti plėšrūnas.

Ilva nejučia paspaudė Gerį žemyn, ir jiedu su elkhundų veislės šunimi prigludo pilvais prie žemės šalia vienas kito. Sniegas stingdė, ir jos širdis apmirė pamačius, kaip tas ant tako stovintis vyras prasižioja, kad paragautų vėjo. Jo blyškios akys sužibo, o lūpas perkreipė kreiva šypsena.

– Ką nors užuodei?

Iš trobelės išėjusi moteris atsistojo už jo. Ji buvo aukšta, tvirtai sudėta, į kasas supintais liepsnojančių žiemos saulėlydžių spalvos plaukais.

– Nesu tikras.

Vyro balsas sugriaudė lyg vežimo ratai per grindinį.

Liepsnaplaukė moteris apsviję medalioną ant dešinės rankos krumplių – tą patį, kuris buvo ant jos motinos kaklo, šiai įeinant į trobelę. Odinis dirželis ir mažas medinis apvalus medalionas – paprastas, bevertis visiems, išskyrus Ilvą.

– Nieko neužuodžiu.

Moteris iškėlė nosį į stingdantį orą.

– Nors... palauk.

Užsinėrusi medalioną ant kaklo, paėjęs keliu tolyn. Iš po kailių išsitraukusi trumpą kardą, įsistebeilijo į mišką.

Geris pasimuistė, lyg būtų norėjęs ją pulti – kaip lapė, kuri iš žolės kupsto puola gaudyti triušį. Bet šita moteris nebuvo baugus triušis. Todėl Ilva dar labiau prispaudė šunį prie žemės, visa širdim

geisdama su ja susilieti. Laikė užspaudusi jo nasrus, kad neišleistų nė garso, leido sniego pusniai juos paslėpti. Mergaitė kvėpavo trumpais oro gurkšniais, bijodama, kad garai iš burnos jų neišduotų. Išdrįso kilstelėti galvą tik tiek, kad galėtų matyti virš suledėjusios sniego plutos.

Moteris atsėlino taku iki miško pakraščio ir sustojo. Tiriamai pažvelgė į kairę, į dešinę, o tada įsmeigė akis tiesiai prieš save, lyg žiūrėtų į pusiau prasmegusius sniege Ilvą su Geriu.

– Tavo tiesa, – tarė. – Aš irgi užuodžiu.

Ir žengė link papartyno paskutiniuose saulės spinduliuose liepsnojančiais plaukais, bet sustojo išgirdusi kalnuose už trobelės staugiant vilką. Vaiduokliška aimana aidėjo prieblandoje, ir moteris sustojo, nebaigusi žengti žingsnio. Prisimerkusi pažvelgė per petį į vyrą.

– Reikia keliauti, – pasakė šis.

Apsigręžusi ji sugrįžo ant tako. Kurį laiką stovėjo, stebeilydamasi į tamsų mišką.

– Bergždžia diena.

Vyras mostelėjo kardu, raudonai aptaškydamas gurgždantį sniegą. Nubraukė ašmenis į kelnes ir įsikišo kardą į makštį, paskui leidosi ton vieton, kur buvo pririšęs arklį. Jo arklys buvo varno juodumo, ilgaus karčiais, gauruotu susivėlusiu kailiu, storomis tvirtomis kojomis ir plačia nugara. Ko gero, jis buvo vienintelis toks – ganėtinai stiprus, kad pakeltų tą milžiną. Gal didžiausias arklys visame Midgarde*. Ir tikrai didžiausias, kokį Ilvai kada

* Skandinavų mitologijoje Midgardas, Manheimas („žmonių namai“) – vienas iš devynių pasaulių, vidurinė žmonių gyvenama pasaulio dalis.

nors teko matyti. Pagalvojo, kad už jį didesnis būtų gal tik galin-gasis Odino* žirgas Sleipniras**.

Tripirštis vyras išoko į balną, tada palaukė, kad užsėstų moteris. Kai abu jau sėdėjo raiti, iš po kailinių apykaklių išsitraukė šalikus, pridengė jais burnas, paskui pasisuko į pamiškę, kur slėpėsi Ilva su Geriu.

Dabar, užsidengus nosis ir burnas, jų veiduose buvo matyti tik juodai apvestos akys. Bet ant juodų šalikų švietė baltas ženklas – pusė kaukolės. Viršutinis ir apatinis žandikauliai. Dantys. Ir net pro paparčių lapus Ilva matė, kokie ilgi jų kandžiai – kaip vilkų.

Vieną akimirką, žiūrint į tuos pabaisas, jai norėjosi rėkti. Bet nedrįso nė sukrutėti. Ji *nepajėgė* pajudėti.

Tegalėjo sukąsti dantis ir sustingusi tįsoti ant žemės šalia Gerio, kol abu vikingai pagaliau nusigręžė ir nujojo, o jų skydai stebėjo ją nelyginant akys. Abiejų juoduojančių skydų centre buvo po tokį pat piešinį – vilko kaukolę.

* Skandinavų mitologijoje Odinas – karo ir išminties vyriausiasis dievas, turėjęs sūnų Baldą.

** Kitaip Sleipnis – magiškas aštuonkojis dievo Odino žirgas, didžiausias iš visų arklių.

2 dievai ir ašaros

Ilva dar ilgai tįsojo sniege, žiūrėdama, kaip plėšikai pranyksta tamsoje. Net ir tada laukė, kad naktis užklotų žemę ir pasnigtų. Snaigės krito švelnios, lengvos kaip žąsų pūkai. Ji gulėjo uždėjusi ranką ant storo juodai pilko Gerio kailio, tirtėdama šaltyje po vis storesniu sniego apklotu, svarstydamą, ar nereikėtų likti čia mirti. Galėtų išnykti, pavirsti niekuo.

Bet motina ją auklėjo kitaip, todėl prisivertė atsistoti, apsirišti šaliką, susisiausti apsiaustą. Geris atsistojo šalia, jis siekė Ilvai kone iki juosmens. Šuo buvo stiprus, raumeningas, panašiu į vilko kailiu, riesta uodega. Kai prasižiojęs pažvelgė į savo draugę, pasimatė tvirti balti dantys.

Ilva uždėjo ranką jam ant galvos.

– Turim eiti vidun.

Nutykinę nuo medžių, jiedu patraukė į pirklio trobelę, bet pusiaukelėje Geris sustojo. Užčiaupęs nasrus suunkštė.

Ilva grįžtelėjo į jį.

– Tu bijai, – tarė.

Geris suglaudė ausis ir atsitraukė atatupstas, įsmeigęs akis į suklampusias trobelės duris. Vėl suunkštė, ir tas skausmo pritvinkęs garsas nuaidėjo kalno šlaito tuštumoje.

– Neverk.

Ilva pritūpė priešais jį.

– Man dabar reikia tavęs labiau nei kada nors. Padėk būti stipriai. Priglaudė delną prie vienos jo snukio pusės, o veidą – prie kitos. Jo kailio kvapas ramino kaip niekas pasaulyje.

– Dabar mudu kariai, – sušnabždėjo jam į ausį. – Vikingai. Ir padarysime viską, kad išliktume. Taip sakytų mama.

Ilva žinojo, kad jos motina trobelėje negyva, bet neleido sau pravirkti. Dar ne dabar.

– Ašaros nėra silpnumo ženklas.

Kalbėdama Geriui stengėsi nutaisyti tvirtą balsą. Yra geras laikas lieti ašaras ir blogas. Visada svarbiausia išlikti, ir mes padarysime viską, kad išliktume. Privalome prisiminti motinos žodžius. Svarbiausia – išlikti.

Atsistojusi ji nuleido akis į šunį.

– Eikš.

Statydama kojas vieną paskui kitą, mergaitė priėjo tas perkrypusias duris, tada pastūmė ir įėjo vidun. Geris sekė jos pėdomis. Kurį laiką ji stovėjo, kol akys priprato prie tamsos. Vienos rankos pirštų galais mergaitė lietė Gerio kailį, kitoje tvirtai suspaudė kirvį.

Trobelės gale stūksojo grubiai tašytas medinis prekystalis. Dešiniau, prie ugniakuro, stovėjo du lentiniai stačiakampiai stalai, po jais buvo pakištos kėdės. Ugniakure traškėjo ugnis, skleisdama blausią šviesą ir šildydama virš jo ant trikojo pakabintą suodinę katilą. Sriubos kvapas buvo sumišęs su žemės, ugnies ir prakaito kvapais.

Iš kairės ant į sieną sukaltų surūdijusių vinių kabojo įvairiausi daiktai: arklio pakinktai, puodai, keisčiausi įrankiai ir neatpažįstami gelžgaliai. Iš jų jai nebūtų jokios naudos. Ant neobliuotų medinių

lentynų gulėjo krūvos susuktų paklotų ir kailių, o ant plūktos aslos stovėjo skrynios su grūdais, rūkyta mėsa ir žuvim.

Motinos mirtis nebuvo ori. Ji gulėjo kniūbsčia šalia skrynios su grūdais, lyg ką tik nupjauti šiaudai ant grindų pasklidusiais plaukais. Plūktinė asla aplinkui buvo raudona nuo kraujo.

Vyro kūnas tįsojo kambario gilumoje, šalia prekystalio.

Geris nutipeno per kambarį iki tos vietos, kur gulėjo motina. Apuostęs pabaksnojo nosim ir suunkštė.

– Neverk. Prisimink, ką sakydavo motina. Yra laikas verkti, bet dar ne dabar. Dabar – ne laikas.

Šuo liovėsi ir atsigulė šalia motinos, įsmeigęs į Ilvą liūdnas tamsiai rudas akis. Taip jiedu ilgai žiūrėjo vienas į kitą, kol Geris aprimęs galiausiai padėjo snukį ant savo didelių letenų.

– Gerai.

Ilva uždarė duris.

Sunkiai šnopusdama, mergaitė užkėlė ant kablių skersinį, patikrino, ar tikrai saugiai uždarė duris, tada nusimetė kuprinę. Užsikišusi kirvį už juostos, nuėjo į kambario gilumą, drąsindama save, kad galėtų atlikti tolesnius darbus. Trobelė buvo sklidina stingdančios tuštumos, grasinančios ją praryti, bet Ilva buvo stipri. Ji gimė atšiauriame krašte ir matė sunkius laikus. Ji atplaukė iš už jūrų, už diržo turėjo barzdinį kirvį ir buvo vikingė.

„Visada svarbiausia išlikti“, – sužnabždėjo, nustumdama širdgėlą į tolimiausią širdies kamputį. Pritūpusi prie motinos, pakišo rankas po jos sustingusiu kūnu. Sunkiai apvertė motiną ant nugaros, tada nejudėdama, alsiai šnopusdama pažvelgė į mylimą veidą.

Geris stebėjo ją lyg klausdamas: „Ar ji tikrai negyva?“

– Taip.

Nereikėjo glausti ausies prie motinos krūtinės, klausytis jos kvėpavimo.

– Ji tikrai negyva.

Ilva pataisė motinos šaliką, sutvarkė plaukus. Stengėsi negalvoti apie visus tuos kartus, kai motina prie ugniakuro niūniuodama šukuodavo jai plaukus. Baigusi šukuoti, priklaupdavo priešais ir tardavo: „Tavo plaukai kaip žieminiai kviečiai, o akys – kaip šiltas vasaros dangus.“

Ji jau niekada nebeištars tų žodžių.

Prikandusi lūpą Ilva kyštelėjo rankas po motinos apsiaustu, ieškodama jos peilio. Jo nebuvo.

O kas jis? Geris dėbtelėjo į negyvą vyrą šalia prekystalio.

– Manau, pirklys, trobelės savininkas.

Ar jis irgi negyvas?

– Taip, jis irgi negyvas.

Susikaupusi Ilva pagaliau išsitraukė iš makšties savo peilį ir nupjovė motinos plaukų sruogą. Rūpestingai įsidėjo ją į ant diržo pakabintą kapšą, tada paėmė nuo lentynos antklodę ir užklojo kūną. Viską padariusi, nuėjo prie stalo šalia ugniakuro, išsitraukė iš po jo kėdę ir atsisėdo.

Ilva sucaksėjo liežuvio, ir Geris priėjęs atsitūpė prie jos. Mergaitė pasilenkė ir jį apkabino. Įsikniaubusi veidu į šuns kailį, ji įkvėpė pažįstamą laužo dūmų ir gaivaus oro kvapą. Jo kailis visada taip kvėpėjo, ir tas kvapas visada ją nuramindavo.

– Kaip mes užrūstinom dievus? – paklausė Ilva. – Ką padarėm, kad jie mus apleido?

3 niflheimas

Malkos ugniakure sudegė ir šiluma išblėso.

Naktis lediniame Niflheimo* pasaulyje buvo šalta kaip kapas, o šita trobelė buvo vienintelė, kurią Ilva užėjo per tą ilgą kelionę. Tačiau tripirštis vyras galėjo grįžti čia, ieškodamas šilumos ir pastogės, tad Ilva negaišiodama turėjo pasirūpinti savo ir Gerio saugumu.

Visada svarbiausia išlikti.

„Lik čia“. Mergaitė pakrovė į ugniakurą naujų malkų, paskui Geris nulydėjo ją akimis iki durų. Keliskart smarkiai jas pakleбенusi, Ilva vėl perėjo kambarį, vengdama žiūrėti į motinos pusę. Priklaupusi prie pirklio, jį apieškojo. Nerado nieko naudingo, bet už prekystalio drėgnose dulkėse kažkas gulėjo.

Pakėlusi lanką, jį pasukiojo. Jis buvo tvirto medžio, galingas, ir nors padarytas suaugusiam žmogui, jo rankena puikiai tiko jos rankutei. Tas ginklas sukėlė ir paguodos, ir baimės jausmą. Mergaitė laikė išlikimo įrankį ir kartu – mirties įnagį. Keršto įrankį. Neatsitiktinai jį čia rado.

– Man jį paliko dievai, – pasakė Geriui. – Gal net pats Toras padėjo jį čia kaip ženklą.

Lyg patvirtindama šią mintį, kampe stovėjo strėlinė, pilna strėlių su aštriais geležiniais antgaliais. Tokios strėlės pramuštų bet ką. Net ir grandelinus šarvus.

* Skandinavų mitologijoje – ledo ir šalčio pasaulis, esantis Ginungagapo tuštumos šiaurėje.

Viena. Dvi. Trys. Keturios... Braukdama pirštais per strėlių plunksnas, ji vėl ir vėl skaičiavo jas, kol visas suskaičiavo. Viena. Dvi. Trys. Keturios. Penkios...

Devynios strėlės. Devyni aštrūs geležiniai antgaliai.

Žiūrėdama į pavidalą po antklode – savo motiną – pasitrynė tą vietą, kur apykaklė buvo nutrynusi kaklą. Geris kantriai tupėjo prie stalo.

– Žinau, ką su jomis darysiu, – pasakė.

Ilva padėjo lanką ir strėlinę su strėlėmis ant prekystalio, paskui ėmė dairytis po trobelę, nepaisydama klausiamo Gerio žvilgsnio. Apžiūrėjo kiekvieną kampą, nužvelgė kiekvieną lentyną. Viskas, kas buvo naudinga ir nesunku nešti, gulė į eilę ant prekystalio. Be kitų daiktų, ten atsirado peilis kaulinėmis kriaunomis ir molinė puodynė su anglimis ir titnagu. Dar sūdytos žuvies, džiovintos mėsos ir kapšelis drignių sėklų. Viską dukart suskaičiavusi ir sužiūrėjusi – o paskui dar kartą, kad tikrai įsitikintų nesuklydusi – sukrovė tas gėrybes į odos kuprinę, kurią prieš kelias dienas nutraukė nuo negyvo vyro pečių. Vieno iš daugelio, kurie gulėjo raudonoje bangų mūšoje prie rusenančio langskipo* griaučių.

Netrukus kuprinėje jau turėjo ganėtinai maisto ir atsargų visai savaitei, o gal net dviem. Kapšelį su sėklomis prisirišo prie diržo šalia vandens pūslės, kad būtų saugiau, o peilį užsikišo šalia, kad būtų visada po ranka.

Paskui kietai susuko antklodę, aprišo ant lentynos rasta virve ir padėjo prie durų kartu su kuprine. Galės lengvai pagriebti, jei

* IX a. vikingų laivas.

turinys

ILVA.	18. Milžino plaštaka	36. Tyrų šauksmas
1. Tripirštis vyras	102	191
7	19. Pastogė	37. Ragnarokas
11	107	195
2. Dievai ir ašaros	NESIBAIGIANTI ŽIEMA.	38. Neapykanta
11	20. Ulfhednaras	201
3. Niflheimas	115	TRIPIRŠTIS VYRAS.
15	21. Fenriras	39. Surišti
4. Jaunoji vilkė	125	203
18	22. Vilko kraujas	40. Žudikai ir vagys
KERŠTAS.	130	210
5. Toli nuo namų	23. Pasigailėjimas	41. Aštri geležis
24	136	215
6. Skydo mergelė	24. Klanas kraujo	TIESA
33	143	42. Kerštas
7. Kieta žemė	25. Pažadas	217
36	146	43. Medalionas
8. Jokių ašarų	26. Pabaisos tamsoje	220
41	152	44. Valhala
PASITIKĖJIMAS.	27. Frėjos ašaros	222
9. Toro išsigelbėjimas	156	45. Paskutinįkart
47	28. Vilkas-karys	225
10. Dūmai ant kalno	158	VILTIS
52	29. Geris ir Frekis	46. Stipruolė Ilva
11. Trys broliai	161	230
61	30. Neatsigręžk	47. Bronas
12. Žiūrėk, kuo pasitiki	165	233
68	31. Klaiki naktis	48. Ragana
TYRAI.	168	236
13. Liepsnos ir klyksmai	VIENA. 32. Nickas	49. Namai
74	170	243
14. Mėnesienos ietys	33. Medžiojama	Žodynas
79	175	245
15. Dvi strėlės	34. Vaiduokliai pūgoje	Ar žinojai?
82	179	249
16. Jų per daug	VILKAI. 35. Draugas	Padėka
85	186	252
17. Laukinė muzika		
92		

866-aisiais metais Nortumbrijoje sudužo vikingų laivas, tačiau Ilva ir jos mama išsigelbėjo. Deja, džiaugsmas tęsiasi neilgai – mergaitė lieka vienai viena ir prisiekia žūtibūt atkeršyti žiauriam motinos žudikui. Juk ji tikra vikingė, ji privalo įvykdyti teisingumą, kad ir kokia būtų to kaina. Žiemos šalčiu alsuojanti, vilkų staugimo, pavojų ir kovų pilna kelionė prasideda. Nuotykių romanas skirtas vidutinio mokyklinio amžiaus moksleiviams, paaugliams ir suaugusiesiems, kuriuos domina viduramžiai, vikingai, vilkai ir įtraukiančios istorijos apie išgyvenimą laukinėje gamtoje.

Rašytojas Danas Smithas nuo mažens kartu su šeima nuolat keliavo po pasaulį, gyveno Afrikoje, Azijoje ir Pietų Amerikoje. Vaikystę praleido ieškodamas nuotykių ir kurdamas istorijas, abu dalykus mėgsta iki šiol. Šiuo metu jis kartu su žmona ir dviem vaikais gyvena Niukasle, Jungtinėje Karalystėje.

Redaktorė Danguolė Vanagaitė
Korektorė Vitalija Vanagaitė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Ilva išgirsta, kaip nužudoma jos mama... Bet dabar ne laikas ašaroms ir savigailai. Mergaitė tiki, kad jos lemtis – atkeršyti ir apginti mamos vardą. Svetimame krašte laukia daug pavojų. Ar čia galima kuo nors pasitikėti? O gal geriau į išgyvenimo kelionę leistis vienai?

Ilva bebaimė. Ilva drąsi. Ilva ryžtinga. Ilva yra vikingė.
Ir ji pradeda kurti savo legendą.

Oda po truputį pasidengs šerkšnu, gūsingas vėjas įsivels į plaukus, kojos klimps į gilų sniegą nuklotą taką, sraunios upių dainos ir medžių raudos suvirpins mintis. Įkvėpk ir klausykis. Iš tikrųjų išgirsks drebančią žemę jojant žirgams, galimų priešų sukurta laužą, pokalbius, artėjančios vilkų gaujos alsavimą.

Įsitaisyk patogiai, nes jaudinantis, nenuspėjamas ir įtemptas žygis prasideda.

ISBN 978-609-441-727-6

9 786094 417276

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

